

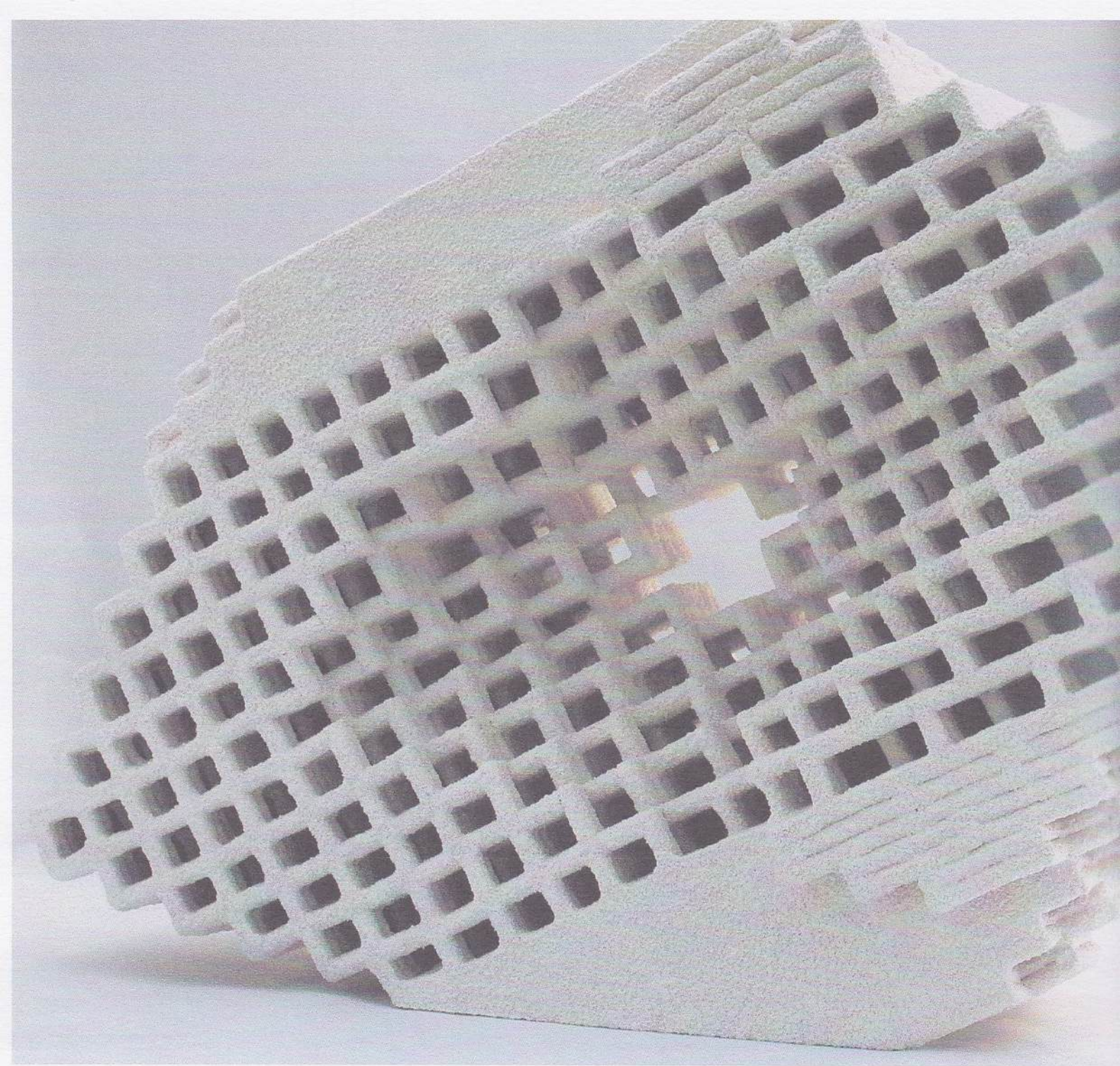
Marga Boogaard

*'Door al mijn beelden kun je heen
kijken. Daarmee wil ik ook zeggen:
kijk eens vérder'*

Marga Boogaard (1959) studeerde in 2012 af aan de ambachtelijke opleiding SBB keramische technieken in Gouda. Direct daarna kocht SBB een stuk van haar aan, iets dat niet zo vaak gebeurt. Haar activiteit op keramiekmarkten leverde diverse prijzen op en ook haar deelname aan kunstbeurzen als de Nationale Kunstdagen in Ahoy in 2015 werd bekroond.

www.margaboogaard.nl

Verrassend perfect

Als Marga Boogaard de deur voor mij opendoet, komt een enthousiast blaffende jonge labradoodle op me afgestoven. Ze blijkt Minne te heten, en die naam heeft ze niet zomaar. Minne betekent zoveel als 'hulpvaardig meisje' en is dan ook een signaalhond in opleiding. Marga is zeer slecht-horend en heel gelukkig dat ze op deze manier over een paar extra oren kan beschikken. De hond signaleert geluiden die zij niet hoort, tikt haar aan en brengt haar naar de bron van het geluid. Dat kan van alles zijn: iemand die Marga roept, de deurbel, gevallen sleutels, een whats-appje, de ovenwekker. 'Minne gaat overal mee naar toe, ze is een soort buddy voor me. Bij écht ernstig gehoorverlies moeten mensen moeite voor je doen, maar als ze haar jasje zien heb ik direct contact. Ze brengt me enorm veel.'

We besluiten meteen Marga's werk te gaan bekijken; fascinerende objecten met een bijna wiskundig uiterlijk. 'Dat hoor ik vaker, en ook dat het iets weg heeft van Esscher. Ik moet toegeven dat ik erg door hem geïntrigeerd word.' We komen later te spreken over hoe ze tot deze vormen is gekomen. Ondertussen kijk ik mijn

ogen uit: het ene zit nog kunstiger in elkaar dan het andere. Veel beelden liggen op een spiegel, waardoor je de onderkant kunt zien die weer heel anders is dan de rest. Strakke vormen, teruggehouden kleuren: wit, zwart en terracotta rood, sommige schaalachtig, andere als koraal, allemaal met een perfect opgeruwde huid.

Kleigrond

'Die klei, ja... Ik ben geboren op Goeree Overflakkee, hier 15 km vandaan. Mijn vader was landbouwer en alles draaide om het boerenbedrijf; wij kinderen moesten hard meewerken. Ook in vakanties; in het huishouden helpen of hup, het land op. Eigenlijk heb ik dus altijd met mijn handen in de klei gezeten, dat is dan wel weer mooi. Het hele dorp was katholiek, wij ook. Mijn jeugd heb ik best als spanningsvol ervaren, maar het waren uitgerekend de nonnen die voor de leuke dingen in mijn leven zorgden. Ze organiseerden dansavonden, leerden ons breien, knutselen en ik zat op een koor. Na de mavo ben ik de zwakzinnigenzorg ingegaan, in Sliedrecht. Dat was een flinke stap vanuit een klein boerendorp met duizend inwoners; voor mijn gevoel ging ik de wijde en soms ook harde wereld in. Ik kwam meteen bij de zwaarst gehandicapte kinderen terecht, werkte telkens drie weken, afgewisseld met een week school. Na een maand leerde ik mijn man al kennen en toen ik mijn opleiding na vier jaar afrondde, zijn we getrouwd. We kregen vier kinderen, ik heb er bewust voor gekozen om huisvrouw te worden. Mijn man heeft een carrière opgebouwd in de logistiek en was veel van huis. Maar al was het heerlijk om voor de kinderen te zorgen, ik wilde ook wat voor mezelf en was graag creatief bezig. Werkte met gips, deed aan bloemschikken en ik zat jarenlang achter de breimachine. Mijn kinderen hadden de leukste truitjes aan.'

Slechthorend

'Na mijn veertigste ging mijn gehoor in een hoog tempo achteruit. Gehoorstoornissen

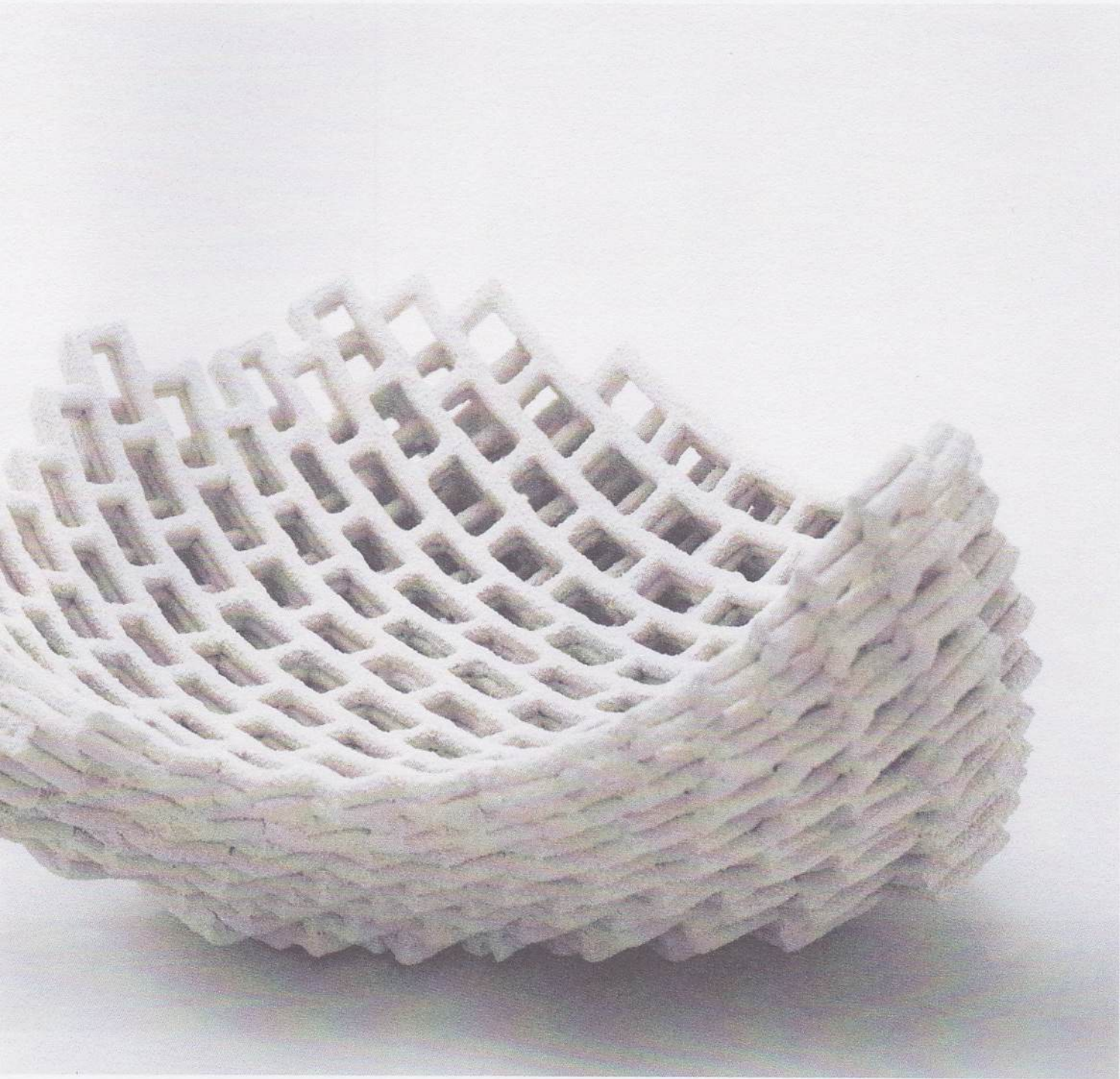
zitten bij ons in de familie; naast mijn oudste zus en een broer zijn meer familieleden slechthorend. In tien jaar tijd ben ik al aan mijn vierde gehoorapparaat toe, ik zit nu op tachtig decibel gehoorverlies en bij negentig ben je echt doof. Vandaar dat ik Minne heb gekregen. Als ik mijn apparaten uit heb, hoor ik het menselijk geluid niet meer. Daarmee moet je leren leven en dat is niet altijd even gemakkelijk. Ik zat een tijdje op tennisles; een drama. Of het leuke koor waar ik heel graag aan mee wilde doen. In de pauze stonden daar honderd vrouwen gezellig met elkaar te kleppen, en ik merkte: dit kan ik niet. Intussen werd ik almaar dover en onzekerder.'

Schalen

'Op een dag stelde mijn eveneens slechthorende zus voor om samen een cursus schalen maken van klei te gaan volgen. Wij erheen. Vanaf het eerste moment dat ik die klei en de mogelijkheden zag, vond ik het zó gaaf. Ik wilde er meteen alles over weten, kocht boeken en allerlei spullen bij Joop Cock in Bergschenhoek. Telkens opnieuw kwam ik bij hem aan, hij moest altijd zo lachen om me. Ik was dus heel enthousiast en vond uit dat er een specifieke opleiding in Gouda was, SBB Keramiek. Met diezelfde zus meldde ik me aan, maar na driekwart jaar haakte zij af. We zaten er met dertig drukke vrouwen in een grote oude school met veel galm. Je daartussen staande houden met een slecht gehoor... Ik snapte het wel. Maar ja, ik moest en zou. Met speciale apparatuur en begrip van docenten, dat hielp. Ik heb het niet zo op autorijden, door mijn slechthorendheid ben ik schrikkerig. En

Repetition, 2013

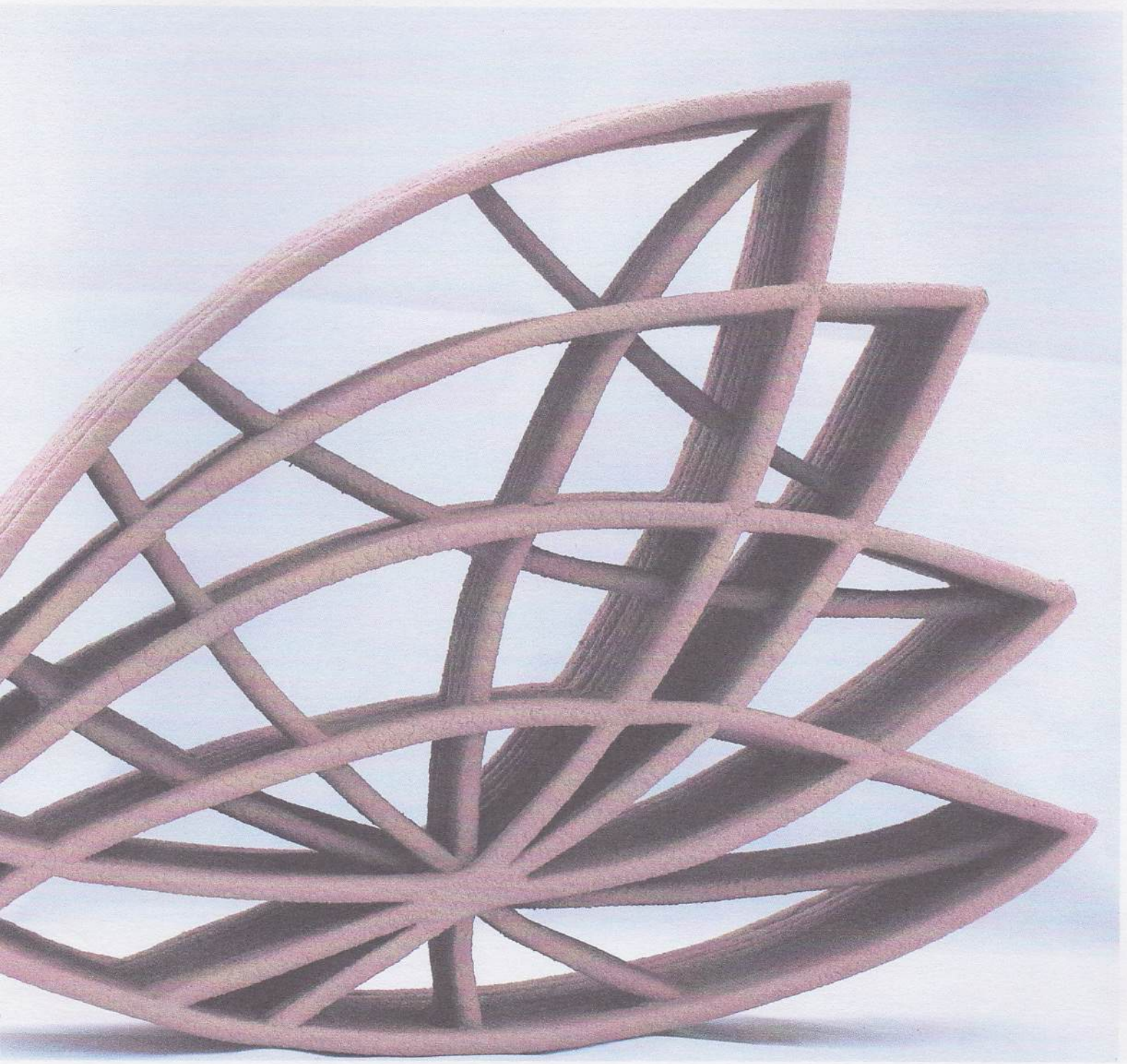

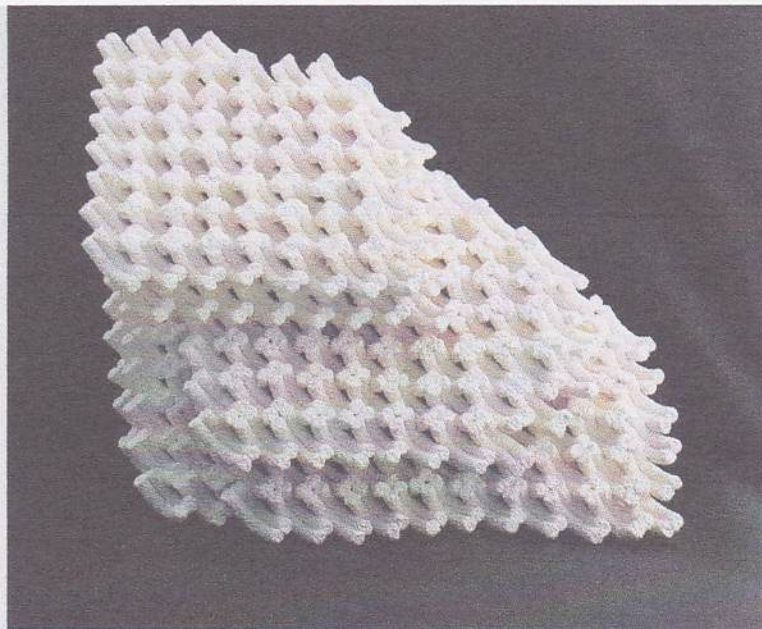
dan het traject Numansdorp-Gouda, dwars door de files. Hoe leuk is het nou helemaal? schoot weleens door me heen. Toch heb ik het als een warm bad ervaren en er lieve vriendinnen aan overgehouden. Een van hen schreef op wat er werd besproken en stuurde me dat via de mail.'

Rotsen

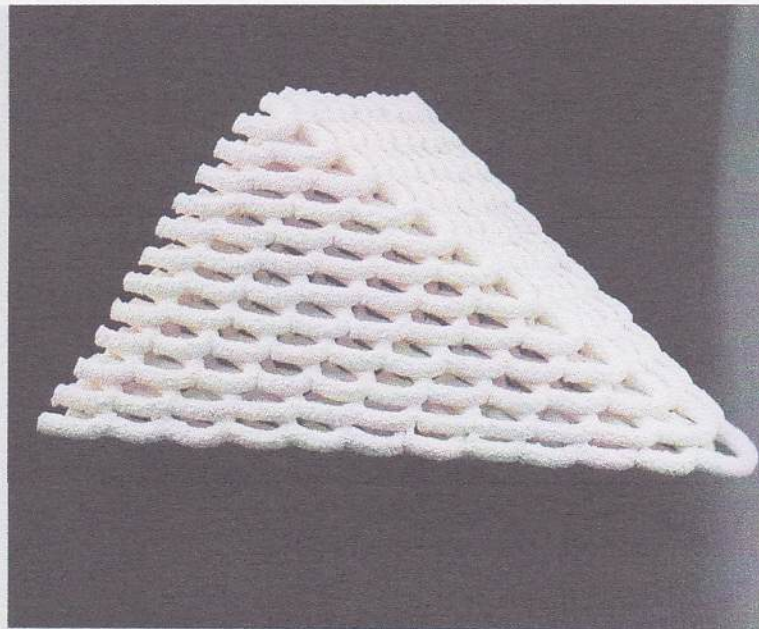
'De opleiding duurde drie jaar, daarna deed ik een extra leerjaar glazuren en nog een leerjaar handvormen. In dat laatste jaar voelde ik me aanvankelijk erg geïnspireerd door rotsen en stenen. Daar zag ik figuren in. Zie je wat er in die drie beelden verborgen zit? Altijd een moeder en een kind. Dat zag ik pas later. Mijn docente begreep niet wat ik ermee wilde, en ik had niet zo'n zin me in de groep bloot te geven. Ik voelde het diep vanbinnen als de hunkering van zowel moeder als kind naar bevestiging. Uiteindelijk maakte ik nog een concreet beeld, tot ik op een zeker ogenblik mijn werk pakte en het hoofd van het kind eraf rolde. Ik zie mezelf helemaal niet als spiritueel hoor, maar dat was voor mij een teken: stoppen ermee. Loslaten. Wat moest ik toen? Het was zoeken, zoeken, zoeken. Tot ik deze bol maakte, met lava glazuur. Daarna werd de structuur fijner, zie je? En ik bedacht dat er iets in moest; zo ontstond mijn bol in een bol. Verder en verder zoekend kwam ik op dat laag-op-laag en daar borduur ik tot op heden op door.

Lavabol, 2012 (L) | Gebogen lijnenspel, 2015 (R)

Coralline, 2016

The Kite, 2016

Mijn docente vond het prachtig, en zei dat ik iets had gevonden wat er nog niet was.'

Buitenkant

'Door al mijn beelden kun je heen kijken. Daarmee wil ik ook zeggen: kijk eens verder dan je neus lang is. Oftewel: beoordeel iemand niet op de buitenkant. Ik woon in een mooi huis en we hebben het erg goed. Er zijn vast mensen die denken: kijk haar met haar mooie huis. Maar dat

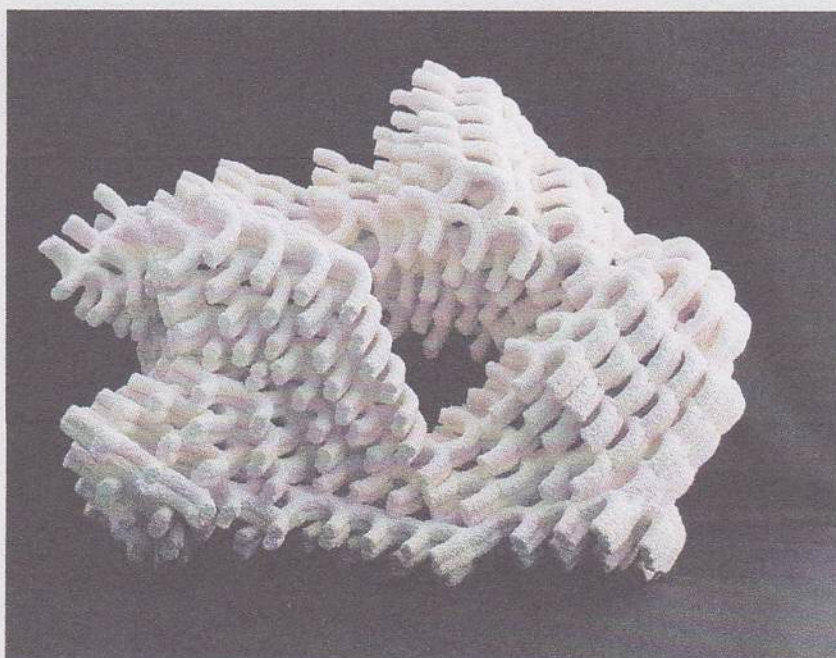
we grote zorgen hebben om onze zieke dochter... Je krijgt snel een stempel opgedrukt, dat ken ik van vroeger. Mijn vader met z'n boerenbedrijf of 'je bent dat kind van...'

Ruitjes en rolletjes

'Mijn werk ontwikkelt zich natuurlijk verder, er komen telkens nieuwe vormen. Ik begon met een bol in een bol, toen kwamen de ruitjessculpturen, en nu maak ik bouwwerken met gebogen rolletjes. Het is vooral herhaling. En

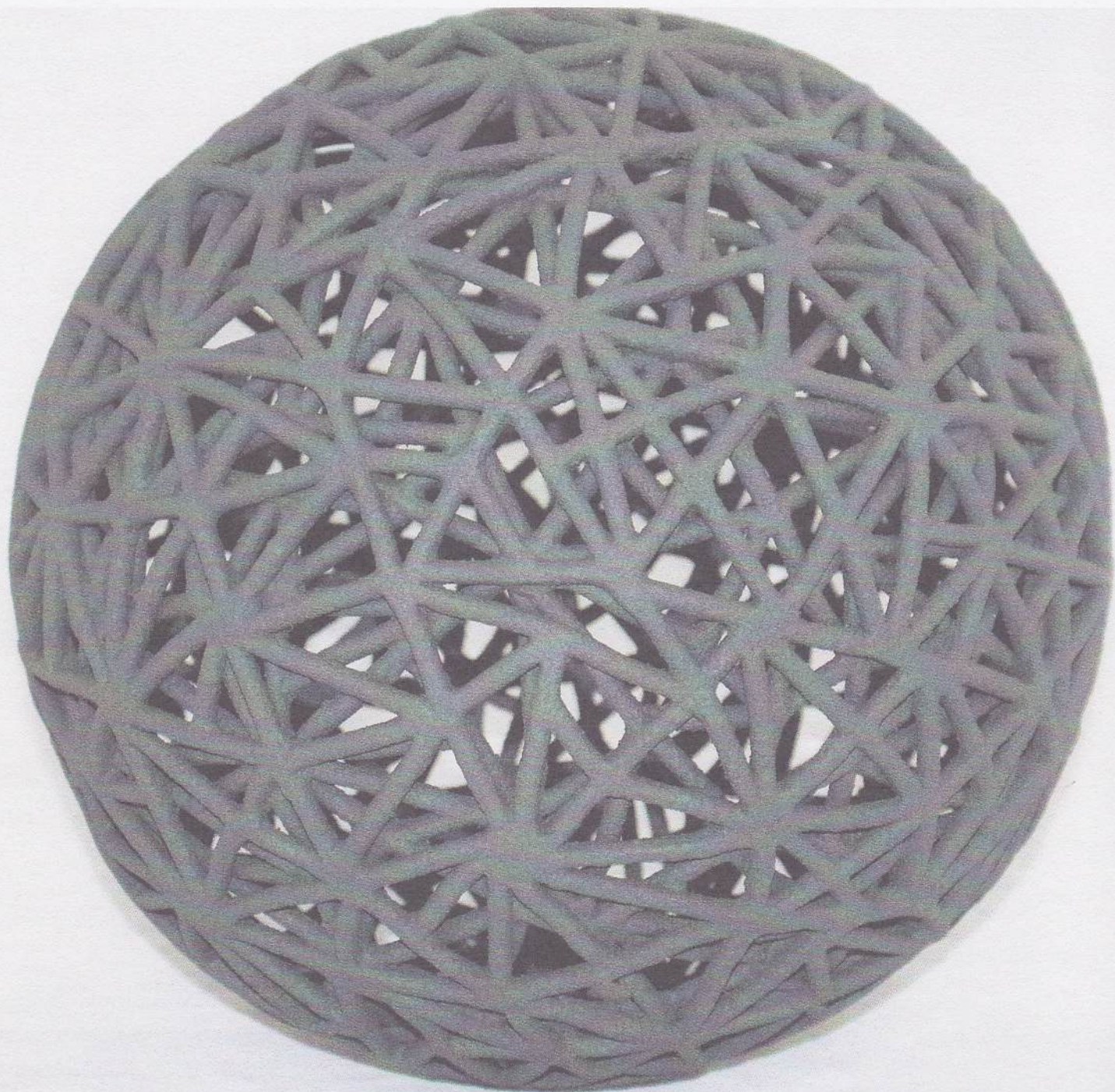
Diamant, 2013

Coral, 2016

van daaruit word je verrast. Dat inspireert mij enorm. Ik zoek de uitdaging, grenzen. Pas was ik lang met een werk bezig, het werd heel mooi. Alleen kon ik het vervolgens niet van mijn plank de oven inkrijgen. Het is in de emmer beland. Dat is het leerproces. Een ander zou zeggen: ben je het nou nog niet zat, die rolletjes? Maar het boeit me gewoon. Eerst maak ik een tekening, soms met een spirograaf, heel simpel, en dan ga ik bouwen. Vervolgens gebeurt er van alles en meestal wordt het uiteindelijke

resultaat totaal anders. Ik vind het moeilijk om af te wachten tot de klei aan de volgende stap toe is. Soms kan ik uren per dag aan een beeld werken en in een ander geval maar tien minuten, dus ben ik met verschillende beelden tegelijk bezig, dat zag je in het atelier. Ik signeer mijn werk pas als het gebakken uit de oven komt, want het kan zomaar zijn dat ik het op een andere manier ga neerzetten dan ik van tevoren dacht, dat ik een veel interessantere positie vind. Glazuren zijn waanzinnig

om mee te werken, maar tegenwoordig gebruik ik alleen porseleinslib waaraan ik bepaalde stoffen toevoeg. Dat vind ik voor mijn werk het mooist. Het gaat er spettertje voor spettertje op, veel werk ja. Voor de beelden gebruik ik momenteel papierklei; klei waarin papiervezel verwerkt is dat er tijdens de eerste bakgang uitbrandt. Ontzettend lekker werken en ook tijdens het droogproces heeft het zijn voordelen, want ik merk dat er minder snel scheuren ontstaan. Voor de rode en zwarte werken gebruik ik rode en zwarte klei, aardse kleuren. De aandacht moet vooral naar de vorm gaan. Zou je ze fel van kleur en glimmend maken, werd het resultaat heel anders.'

Avontuur

'Het is mooi dat er veel belangstelling voor mijn werk is. Mijn deelname aan de Nationale Kunstdagen betekende een gigantische sprong vooruit. Ik werd benaderd door veel galeries en zit tot halverwege volgend jaar vol. Ook ontving ik een uitnodiging om naar Tokyo en New York te komen. Dat doe ik niet hoor, veel te duur om alles daar naartoe te verschepen. Maar ik ben hard aan het werk en moet echt tellen hoeveel werk ik heb. Het is vernieuwend, zeggen kenners. Dit jaar heb ik bewust gekozen voor kunstbeurzen en galeries en de markten laten schieten. Het is een avontuur. En ik ben pas vijf jaar professioneel bezig!'

Klei & honden

'Mijn passie voor dieren en creativiteit heb ik van mijn vader. Die kon goed tekenen, maar is er nooit verder mee gegaan. Als ik de klei en mijn honden (naast Minne heeft Marga nog twee honden, red.) niet had, zou ik een heel ander persoon zijn. Ik word er zo gelukkig van. Ik

heb mega veel zorgen om mijn kind, maar haal hier mijn ontspanning uit. Als ik moe of

verdrietig ben, ga ik mijn atelier in, werk lekker en knap gigantisch op. 's Ochtends met

mijn honden op stap en

dan 's middags mijn

atelier in, zo zien

mijn fijnste dagen

eruit. Grote groepen

mensen, verjaardagen,

ik kan er niet naar toe.

Als je doof bent,

kun je je heel

eenzaam voelen.

Wat ben ik blij dat

ik hier mijn vreugde

in kan vinden! De

kunstenarswereld

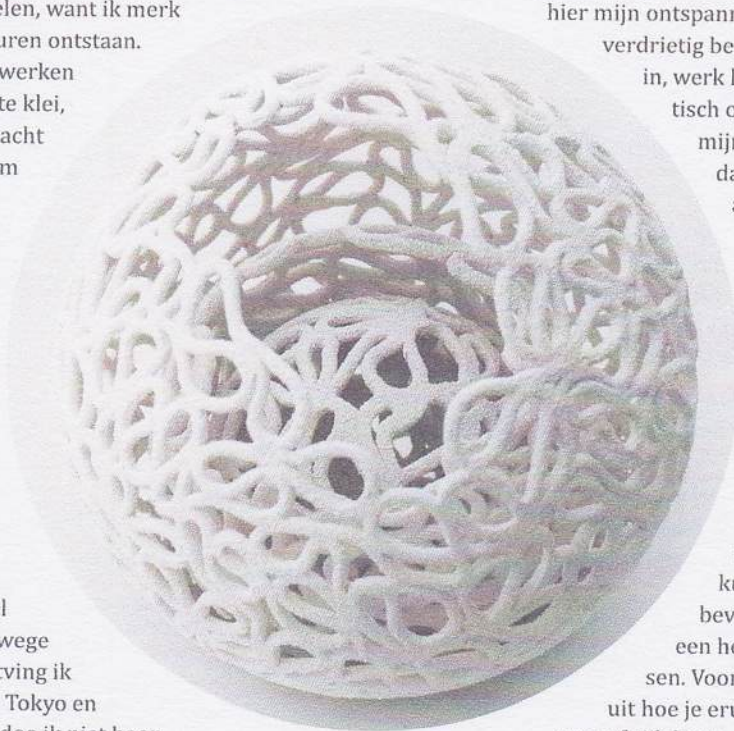
bevalt me goed, het is

een heel leuk soort men-

sen. Voor hen maakt het niet

uit hoe je eruit ziet, dik of dun,

arm of rijk bent.

Ik heb geleerd te vechten. Je moet wel hè, doorknokken. Niet altijd hoor! Maar mijn motto is: kom op, huppatee.'